

Η ΤΕΛΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ - LA GRANDE BELLEZZA

Σκηνοθεσία: Paolo Sorrentino

Σενάριο : Paolo Sorrentino, Umberto Contarello

Ηθοποιοί: Toni Servillo, Carlo Verdone, Sabrina Ferilli, Carlo Buccirosso, Iaia Forte, Pamela Villosesi, Galatea Ranzi, Franco Graziosi, Giorgio Pasotti, Massimo Popolizio, Sonia Gessner, Anna Della Rosa, Luca Marinelli, Serena Grandi.

Μουσική: Lele Marchitelli

Φωτογραφία: Luca Bigazzi

Μοντάζ: Cristiano Travaglioli

Κοστούμια: Daniela Ciancio

Χώρα: Ιταλία, Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 142'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Cannes Film Festival 2013, Υποψήφιο για Χρυσό

Φοίνικα στον Paolo Sorrentino

- European Film Awards 2013

* Βραβείο Μοντάζ στον Cristiano Travaglioli

* 4 Υποψηφιότητες (Καλύτερης Ταινίας, Σκηνοθεσίας, Α' Ανδρικού Ρόλου και Σεναρίου)

- Golden Globes, Italy 2013

* Βραβείο "Χρυσή Σφαίρα" για τη Φωτογραφία

* 2 Υποψηφιότητες (Μουσικής και Α' Ανδρικού Ρόλου)

- Italian National Syndicate of Film Journalists 2013

* 4 Βραβεία Silver Ribbon: Β' Ανδρικού Ρόλου στον Carlo Verdone, Β' Γυναικείου Ρόλου στην Sabrina Ferilli, Μουσικής στους Emanuele Cecere και For Miele, Φωτογραφίας στον Luca Bigazzi

* Βραβείο "Special Silver Ribbon" στον Toni Servillo

* Πολλές Υποψηφιότητες για "Silver Ribbon" (Σκηνοθεσίας, Σεναρίου, Παραγωγής, Μουσικής και Κοστούμιών).

Ένας κυνικός συγγραφέας που μόλις έχει κλείσει τα 65 του χρόνια, σύμβολο της ρωμαϊκής κοσμικής ζωής, περιπλανιέται στην αγαπημένη του ιταλική πρωτεύουσα αντιμέτωπος με το δικό του αλλά και το δικό της παρελθόν.

Ο Σκηνοθέτης του "Il Divo" αναζητά την κρυμμένη γοητεία της αιώνιας πόλης πίσω από την καρμποσταλική βιτρίνα της και μέσα από Φελινικές εικόνες. Συνδυάζοντας μια "σπάταλη" εικονογραφία με μια εσωτερική σιωπή, το σινεμά με την αληθινή ζωή, την παλόφωνη ποπ με τους εκκλησιαστικούς ύμνους και την επιπόνηση με την πραγματικότητα, υπογράφει ένα νοσταλγικό ερωτικό δράμα σε μια συναρπαστική καθημερινότητα που έχει μάθει να ζει ισορροπώντας ανάμεσα στο ιερό και το κακόγουστο, το βαρύ σαν ιστορία παρελθόν και το ανάλαφρο σαν πούπουλο σήμερα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Στην καλύτερή του ταινία, ο Πάολο Σορεντίνιο ανοιγοκλείνει τις πόρτες του Roma του Φεντερίκο Φελίνι και με αιθέρια κινηματογράφηση διεισδύει στη στυλάτη απόγνωση ενός πάλαι ποτέ ταλαντούχου συγγραφέα, του Τζεπ Γκαμπαρντέλα, ο οποίος στα 65 του αθέτησε προ πολλού τη μεγάλη υπόσχεση της πρώτης και μοναδικής εκδοτικής του επιτυχίας και πλέον περιφέρεται ως άλλος μπον βιβάν, σνομπ, κυνικός, επιδεικνύει τη μοναχικότητά του, διαφημίζει την αδιέξοδη εξυπνάδα του, αδυνατώντας ωστόσο να κρύψει άλλο και τους δαίμονες που τον καταδιώκουν – μια χαμένη ευκαιρία στον μεγάλο νεανικό έρωτα και έναν σαφή σκοπό. Στο πρώτο μέρος, ο Γκαμπαρντέλα ποζάρει νωχελικά στο εκπληκτικό διαμέρισμά του απέναντι από το Κολοσσαίο, σαν ταριχευμένη ταπετσαρία στα μνημεία της πόλης.

Ακόμα και στα πάρτι και τα καλέσματα που αποδέχεται απρόθυμα ή που διοργανώνει ο ίδιος προσβάλλει τους φίλους του και μοιάζει με άγαλμα που απώλεσε την ανθρωπιά του, ένα θηρίο που βρυχάται ξέψυχα ξεδεύοντας το κοφτερό και αναλυτικό μυαλό του. Στη συνέχεια, αναζητά λόγο ύπαρξης στο μεταφυσικό, στα κόλπα ενός ταχυδακτυλουργού και στη θρησκεία (θυμάστε τους καρδινάλιους στον Φελίνι;). Λυγίζει και αναπολεί, χώνεται στον δαίδαλο των αναμνήσεων με λύπη και χάνεται στις παγίδες της νοσταλγίας σαν να σύρεται προς την αυτοεξόντωση. Ο Σορεντίνιο αντιμετωπίζει τον Γκαμπαρντέλα σαν έναν μελλοθάνατο που δεν καταδέχεται να εγκαταλείψει το σώμα και το πνεύμα του από κοκεταρία και εγωισμό. Διότι μόνο ένας αλαζόνας μπορεί να επαναλαμβάνεται πεισματικά και χωρίς νόημα, να ξανακάνει τις ίδιες διαδρομές, να παρατηρεί και να σαρκάζει τον κόσμο χωρίς να περιμένει ουσιαστικά τίποτε από κανέναν, σαν ένα ανεργμίστο απολειφάδι της χρυσής Ιστορίας, χωρίς δέσμευση και προορισμό. Δεν κοροϊδεύει τη μοίρα, την υποτιμά. Αλλά η Ρώμη τον κρατάει ζωντανό. Με την αιωνιότητα και την ομορφιά της. Η πόλη γοητεύει αβίαστα και αφάνταστα τον θεατή και τον παρασύρει σε μια μεγάλη βόλτα, στους δρόμους, στα σοκάκια, στους λόφους, στις βεράντες, στις ταράτσες και στον Τίβερη με τα μάτια ενός υπερήφανου πικρόχολου, που καμαρώνει σιωπηλά το παρελθόν της, οικτρίζει τους τουρίστες, απεχθάνεται εύγλωττα την ελίτ και κρύβει μία μεγάλη προσωπική ματαιώση.

Ο Γκαμπαρντέλα είναι ένα στοιχείο που μασκάρει την αποστροφή με βαθιά ελπίδα πως κάτι επιτέλους θα ζωντανέψει, ίσως ανακαλώντας τα ψήγματα ενθουσιασμού και ορμής που είχε όταν, νέος, έγραψε "Το ανθρώπινο σύστημα", το μυθιστόρημά του. Είναι ένας σπουδαίος αντι-μυθιστορηματικός χαρακτήρας, ένας δορυφόρος της Ρώμης, που γλιστράει μέσα της σαν ένα υπέροχο τράβελινγκ που δεν τελειώνει ποτέ, πρωταγωνιστής σε μια κομική λούφα γεμάτη κομψότητα, συμμετρία, σκοτεινιά και απόγνωση, φυλακισμένος για πάντα στην τέλεια ομορφιά της. **Αριστούργημα!**

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι καλές ταινίες φαίνονται από τα πρώτα πλάνα σηνήθως κι εδώ ο καλύτερος μάλλον σύγχρονος Ιταλός Σκηνοθέτης Paolo Sorrentino μας παρουσιάζει την πιο ποιοτική δουλειά του έως σήμερα. Ένα **κομψοτέχνημα** που με το ένα πόδι βρίσκεται στην φορμαλιστική αρτιότητα του Alain Resnais, (με την εναρκτήρια σε-

κάνς στον αρχαιολογικό χώρο και τα αλληπάλληλα travellings) και τους έντονους συμβολισμούς ανθρώπων/γαλαμάτων που παραπέμπουν στο "πέρυσι στο μαρίενμπαντ" και με το άλλο πόδι στην προβληματική του Federico Fellini πάνω στην κενότητα και τους προσωπικούς μας δαίμονες, με πλούσιες αναφορές στο 8½ και στην Dolce vita.

Στο ξέφρενο πάρτι που ακολουθεί, μεσήλικες γκροτέσκο φιγούρες χορεύουν δίχως αύριο καλύπτοντας την εσωτερική τους ένδεια με πρόσκαιρες απολαύσεις. Η πανέμορφη Ρώμη του πολιτισμικού πλούτου μετατρέπεται το βράδυ σε ένα άνδρα ακολασίας και το μόνο που μένει από αυτήν είναι η αντικειμενική ομορφιά των μνημείων της. Τα αγάλματα και οι προτομές φαντάζουν πιο όμορφα και αληθινά από τους ανθρώπους. Ο πρωταγωνιστής μας Jer Gambardella (Toni Servillo) ένας συγγραφέας και Bon viveur βρίσκεται στο ναδίρ της καριέρας του αλλά και της ζωής του. Έχοντας γράψει μόνο ένα μυθιστόρημα πριν πολλά χρόνια αμφιταλαντεύεται μεταξύ δημιουργικότητας και διασκέδασης. Ψάχνοντας την μεγάλη ομορφιά σε πρόσωπα και καταστάσεις της ζωής του μένει τελικά ανήμπορος και ανίσχυρος να συνεχίσει να γράφει αλλά και όταν προς το τέλος συναντάει αυτή την ομορφιά στο πρόσωπο της θρησκείας δείχνει αδυναμία να την ακολουθήσει και επιλέγει την σιγουριά της εύκολης ζωής που έχει μάθει.

Στην τελευταία σκηνή ο ταχυδακτυλουργός λέει στον Jer πως τα μαγικά που κάνει είναι απλά ένα τρικ. Ο Ταρκόφσκι έλεγε πως χρέος του Κινηματογραφιστή είναι να αναδημιουργεί την ζωή. Αυτό αποφασίζει στο τέλος και ο Jer. Θα αρχίσει το καινούριο του μυθιστόρημα καθώς στην μυθοπλασία ο καθένας μας επιτρέπεται να ονειρεύεται όπως θέλει και να διαλέγει την ομορφιά που του ταιριάζει.

ΑΡΗΣ ΛΕΧΟΥΡΙΤΗΣ

«Στα 65 μου διαπίστωσα ότι έχω πλέον το δικαίωμα να απολαμβάνω μόνον αυτά που πραγματικά μου αρέσουν», λέει σε κάποια στιγμή της ταινίας ο συγγραφέας Τζεπ Γκαμπαρντέλα (που τον υποδύεται λιτά και υπέροχα ο Τόνι Σερβίλο), ομολογώντας έτσι, ότι στη μέχρι τότε γεμάτη με εφήμερες απολαύσεις ζωή του, έκανε πράγματα που δεν του άρεσαν (ακολουθώντας τη μόδα, τις συμβάσεις μιας πολυτελούς ζωής, ή «φίλους» που δεν τον αντιπροσώπευαν).

Έτσι, τον παρακολουθούμε να περπατά νωχελικά στο επιχρυσωμένο κλουβί του, που είναι η Ρώμη με όλη την εκπληκτική ομορφιά της, την αρχιτεκτονική, τα σιντριβάνια, τα γλυπτά και τους πίνακες ζωγραφικής και να αναζητά το χαμένο νόημα της μέχρι τότε ζωής του, αλλά και την τέλεια ομορφιά του σήμερα, αφού το αύριο κανείς δεν το ξέρει. Τον βλέπουμε να παρατηρεί και να σχολιάζει ανοικτά πλέον και με το πλεονέκτημα της «απόσυρσης», τον κοινωνικό του περίγυρο. Μια ελίτ, της οποίας τα επαγγέλματα δεν γνωρίζουμε, αλλά φανταζόμαστε. Τον παρακολουθούμε να παρατηρεί και να περιγράφει κοινοτοπίες και συμβατικές με καυστικό τρόπο. Έναν ιάπωνά τουρίστα να λιποθυμά από δέος, μια βαρετή και εγωκεντρική πλούσια γυναίκα από το Μιλάνο, μια στριπτιζέζ στα πρόθυρα της διάλυσης, τον πρώην σύζυγο της πρώτης του αγάπης, έναν παράξενο μάγο και μια άγια γυναίκα από μια μακρινή χώρα, ή μιαν άλλη πραγματικότητα.

Όλα δε αυτά, μέσα σε δυόμισι σχεδόν ώρες, συνοδευόμενα από ένα πλήθος πανέμορφων, μαγευτικών εικόνων (ρεαλιστικών ή σουρεαλιστικών και με κινηματογραφικό στυλ που θυμίζει έντονα Φεντερίκο Φελίνι), που συμπληρώνονται από μουσική, η οποία κυμαίνεται κάπου μεταξύ αιθέριας κλασσικής και δυνατών χορευτικών beats.

Η ταινία συνιστάται για μελέτη και συζήτηση.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ

PAOLO SORRENTINO

Γεννήθηκε στις 31 Μαΐου 1970 στη Νάπολη, Καμπανία, Ιταλία. Υπήρξε μέλος της Κριτικής Επιτροπής στο Διεθνές Φεστιβάλ του Λοκάρνο (2008). Υπήρξε Πρόεδρος της Επιτροπής "Un certain regard" στο Φεστιβάλ Καννών (2009). Υπήρξε Πρόεδρος της Κριτικής Επιτρο-

πής του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Τορίνο (2012). Τα Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 2011 και Μονάχου 2013, του έκαναν Τιμητικό Αφιέρωμα. Έχασε τους δύο γονείς του σε ατύχημα όταν ήταν 17 ετών.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

In the Future, Rio, eu te amo 2014, I teleia omorfia 2013, Allo specchio 2011, Ekei pou htypa i kardia mou 2011, Napoli 24 2010, L'Aquila 2009 - Cinque registi tra le macerie 2009, La partita lenta 2009, Il divo: La spettacolare vita di Giulio Andreotti 2008, L'amico di famiglia 2006, Sabato, domenica e lunedì 2004, Giovani talenti italiani 2004, Oi synepeies tou erota 2004, La primavera del 2002 - L'Italia protesta, l'Italia si ferma 2002, La notte lunga 2001, L'uomo in più 2001, L'amore non ha confini 1998, Un paradiso 1994.

